

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Faust

Citation: Hjortø, Knud: "Faust", i Hjortø, Knud: *Faust*, 1921, s. 123. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: [https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort\\_11-shoot-idm139906163878000/facsimile.pdf](https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_11-shoot-idm139906163878000/facsimile.pdf) (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Faust

nyttige tilfredshed? Man plejer jo at sige, at den kun findes et sted.

Du mener i den kristne tro, svarede Henrik, — det er også sandt, ja du behøver ikke at se spørgende på mig, for jeg mener det. Og dersom I vil, kan vi gerne gå til en præst, men jeg kan for resten på forhånd sige jer, hvad han vil svare. Han vil begynde med at sige: Jeg er tilfreds i min tro. Og han vil henvise til en lignende fuldkommenhed, som den vi nu har hørt om tre gange; han vil tale om sig selv på samme måde, som vor kaptajn talte om sine soldater; der er ikke noget at tænke over eller at være bekymret for, det hele er ordnet oven fra, og det er fuldkomment; der kan ikke ske noget; man har blot at gå frem efter den givne ordre; u lydighed og utilfredshed er også her to ting, der ikke kan tænkes; også denne soldat er af naturen tilfreds. Men så holder ligheden op, for uden om ham, dær ligger idel ufuldkommenhed, næmliq andre menneskers vantro, og alt, hvad deraf følger. Han er den blanke ko, den hele maskine, den lydige soldat, men når han ser sig om, opdager han, at han så at sige er ene om det; der er i alt fald langt til den næste, og jo mere fuldkomment hans gudsforhold er, desto længere skal han lede, inden han finder et, som svarer dertil. Sådan ligger modsætningerne her tæt op ad hinanden, hvis vi går til dem, der har den rette, store tro, og ikke nøjes med dem, der blot har hverdagens, som den første kalder vanetro og regner for ingenting. Den virkelig fromme kan altså aldrig være helt lykkelig, så længe han har de vantro så nær omkring sig, og han skulde egentlig være eneboer for at bevare sin tilfredshed uforstyrret. Se det er min mening om det, men hvis I tror, jeg tar fejl, så kan vi i morgen få det

afgjort; her bor en from mand i den nærmeste by; han har engang omvendt sig fra store synder og er vant til at blive spurt; for han nyder stor anseelse. Han skændes daglig i aviser og tidsskrifter med anderledestroende, både om religion og om moral og om meget andet. Han er ilde lidt af mange, selv lar han forstå, det kommer af hans tro og ædle tankemåde, — men han har også mange venner, som han selv stadig henviser til, når han skændes med sine fjender. Han er ikke stærkt begavet, hvad der er et held for ham, da det gør, at hans tro syner mere; indtrykket forstyrres ikke af uvedkommende egenskaber, hvortil også forstand hører. Han er selv en blank og tilfreds ko, men det er nogen slemme høveder, han ser rundt omkring sig; langt borte findes der kreaturer af hans slags, fortæller han selv. Skal vi gå hen og prøve ham?

Nej, svarede Karl og Grete på en gang, — vi synes, vi har nok af mennesker.

Godt, så vender vi os til en forandring til naturen. Jeg har hørt, der skal være smukke bjærge kun få mil herfra; hvis vi tar afsted med det samme, kan vi være der i aften, og i morgen tidlig kan vi så med friske kræfter begynde på en længere udflugt. Jeg har før i tiden været i Norge, men dette her skal være lige så smukt.